

POSTANOWIENIE

15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 15 listopada 2023 r. w Warszawie
zażalenia J.K.

na postanowienie Sądu Najwyższego

z 12 kwietnia 2022 r., I CSK 92/22,

w sprawie z powództwa J.K.

przeciwko T. K., Skarbowi Państwa - Ministrowi Rolnictwa

i Rozwoju Wsi oraz Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa w Warszawie

o zapłatę,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Powód J.K. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2022 r., wydane w sprawie ze skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie o zapłatę przeciwko T.K., Skarbowi Państwa – Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Krajowemu Ośrodkowi Wsparcia Rolnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu z dwóch niezależnych przyczyn.

Po pierwsze, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych,

z wyjątkami przewidzianymi w art. 87¹ § 2 k.p.c., które jednakże nie wystąpiły w niniejszej sprawie. Tak zwany przymus adwokacko-radcowski ustanowiony w art. 87¹ § 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego. Zasadniczo wniesienie pisma z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. skutkuje jego zwrotem, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 130 § 5 k.p.c.). Odmienny skutek przewiduje m.in. art. 398⁶ § 3 k.p.c. (w zw. z art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c.), znajdujący odpowiednie zastosowanie w sprawie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na wniesieniu go przez podmiot pozbawiony zdolności postulacyjnej, stanowi *verba legis* inną przyczynę niedopuszczalności tego środka zaskarżenia i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia (zob. postanowienia SN z: 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15, 7 maja 2014 r., II CZ 19/14, 26 stycznia 2022 r., III CZ 40/22).

Po drugie, katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, zawarty jest aktualnie w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący (postanowienie SN z 28 maja 2019 r., I CSK 746/17). Postanowienie zaskarżone przez powoda nie zostało wymienione w przytoczonych przepisach, co przesądza o jego niedopuszczalności. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., podobnie do uchylonego obecnie art. 394¹ § 2 k.p.c., dotyczą postanowień Sądu drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest bowiem zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji tego sądu (postanowienia SN z 22 listopada 2010 r., III SO 3/10, oraz z 9 marca 2011 r., III SO 1/11).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

[ms]

